

Enric Bertran i Campañá

Va ser un dels primers alumnes d'Esplugues, on va viure amb intensitat un nou estil pedagògic que acabaria marcant la seva vida.

Enric Bertrán té una trajectòria esportiva com a waterpolista i nedador plena de títols i reconeixements, tant a nivell estatal com europeu. Ha mantingut la seva relació amb l'esport mitjançant una intensa activitat en el món directiu, fins assolir l'actual presidència de la Federació Catalana de Natació l'any 2008. Llicenciat en Dret per la Universitat de Barcelona, és també administrador i director d'un despatx professional format per corredoria d'assegurances, assessoria fiscal i legal, i departament de recursos humans.

Com ell mateix explica, "vaig formar part de la promoció del 1966, Andròmeda. Vam arribar el segon any després de la inauguració del centre d'Esplugues i, per tant, vam ser la primera promoció que va començar i acabar els estudis a l'Escola. També l'última que va fer el Batxillerat".

Quin ambient es vivia en aquells anys seixanta?

Sens dubte, vàrem viure Garbí en un moment màgic. L'Escola era totalment nova i la implicació era molt gran per part de tothom. Era casa nostra perquè compartíem tots els seus valors i, en aquells moments difícils i amb una convulsa situació política, pertànyer a aquell centre tan especial era com una bafarada d'aire fresc.

Se sentien diferents als estudiants d'altres centres?

Sí, la nostra situació no tenia res a veure amb la resta d'escoles. Triàvem els nostres càrrecs i tots hi estàvem molt implicats: era una veritable democràcia. A més, tot i que no

estudiàvem en català, la llengua hi estava molt present.

Vist amb perspectiva, quin era el principal element diferenciador?

L'objectiu de Garbí no només era formar a nivell acadèmic sinó també a nivell personal i convertir-nos en veritables ciutadans. Per això, les activitats no acadèmiques tenien un pes tan gran com les acadèmiques. Estic parlant dels primers 15 anys de l'Escola... Va ser un moment únic; érem una gran família on tots ens coneixíem. Amb el temps he après a valorar coses que potser llavors no entenia. Per a un nen de 8 anys, es feia difícil entendre certes normes pedagògiques que sortien una mica del que era habitual.

Manté contacte amb els seus companys?

I tant! Almenys un cop l'any ens veiem en el tradicional "dinar d'escudella i carn d'olla".

Com definiria aquell sistema educatiu?

Vam ser pioners en una formació participativa, hereva de l'Escola del Mar. La llibreta de punts, ser representant o poder votar el teu propi representant... Un sistema educatiu que prioritzava la formació de ciutadans, fomentava la participació com una veritable democràcia interna i el sentit de responsabilitat.

Recorda algun moment d'especial emoció?

L'últim dia a l'Escola... Va ser una barreja d'alegria i felicitat amb un sentiment una mica estrany pel canvi que s'aproximava i que significava el final d'una etapa. També recordo diades com Sant Nicolau, Sant Jordi o les funcions de Nadal i, per suposat, les competicions esportives.

Un racó especial...

Nosaltres vam estrenar aquest edifici i el vam fer nostre de

seguida. Era molt diferent a les escoles tradicionals, però no va ser cap problema per a nosaltres. Recordo el menjador, la caseta de troncs i, és clar, la piscina de l'Escola, on vaig aprendre a nedar amb la Carmen Ponsatti.

Va ser a l'Escola on va decidir que es dedicaria a l'esport?

No ho sé amb seguretat, però és clar que allà va néixer la meva passió per la natació. De fet, vaig demanar al meu pare que em portés a nedar i així va ser com es va iniciar la meva carrera esportiva.

Quin paper jugava l'esport dins la formació?

L'Escola sempre va tenir molt clara la importància de l'esport dins de la salut, l'educació i la cultura. Més enllà de l'èxit, es recomanava a tots els alumnes que practiquessin esports per aprendre valors tan importants com la superació i el companyerisme. En aquella època, el futbol era un esport no autoritzat a l'Escola; jo vaig entrar a l'equip d'handbol i em vaig veure molt involucrat amb la natació.

Quin consell donaria als joves que es plantegen ser esportistes d'elit?

Si algú vol anar més enllà ha de tenir present que és un camí molt dur, molt complicat i que requereix molt d'esforç. La meva recomanació és que no oblidin mai els estudis i que intentin compaginar les dues coses.

Creu que l'esport té el pes que mereix al sistema educatiu actual?

A nivell escolar té un pes correcte, però no hem estat capaços d'aconseguir-ho al món universitari.

Com definiria el moment actual de la natació a Catalunya?

A la federació Catalana de Natació vivim un moment històric a nivell esportiu. Hem aconseguit medalles als Jocs Olímpics de

Londres i molts esportistes d'aquí es troben en un moment increïble de les seves carreres. A més, Barcelona és seu dels Mundials de Natació (19 de juliol al 4 d'agost), que seran una oportunitat única de gaudir dels millors nedadors del món però també de veure els nostres esportistes en el seu moment més potent.

Llavors, no ha arribat la crisi a la natació?

El problema és que aquest moment tan bo a nivell esportiu coincideix amb les dificultats de la crisi econòmica. És una llàstima que ara, amb uns resultats esportius increïbles, ens enfrontem a un futur incert pel tema dels recursos.